

Nr 240.

Av herr **Johansson** i Olstorp, om skrivelse till Kungl Maj:t angående införande i Byggningsbalken av ett stadgande rörande skyldighet att i vissa fall borttaga träd eller grenar därav och buskar, som hämma växtligheten å åkerjord.

Uti en i andra kammaren vid förra årets lagtima riksdag av herr Sven Bengtsson i Norup väckt motion nr 209 föreslogs: »att riksdagen måtte besluta, att ägare eller innehavare av skogbärande mark skall, där grenar från träden skjuta över gränsen till annans åker, vara skyldig borttaga dessa», och begärde motionären, att lagutskottet skulle föreslå de förändringar i gällande lagrum, som ett bifall till motionen kunde ge anledning till.

Lagutskottet anförde med återgivande av motionärens motivering i sitt utlåtande nr 18 en del skäl för avslag å motionen, vilka även godtogos av riksdagen.

Den för motionen grundläggande tanken torde dock böra återupptagas och väckas till liv; det gäller ej någon obetydlighet, då det enligt motionären rör sig om en förfelad skörd från tusentals hektar åker, blott genom en så liten åtgärd, som att borttaga de *grenar*, som hänga över från egen eller grannens mark.

Säkerligen ansåg utskottet den ifrågasatta åtgärden bliva allt för litet verksam, jämfört med det stora resultat, som kunde vinnas, om mera vittgående åtgärder blevo i lag föreskrivna.

Emellertid är, som sagt, denna fråga av så stor vikt för vårt lands så kallade självförsörjning, att den får icke lämnas åt ett sådant öde, som det för ett år sedan.

Frågan om »ogräsens bekämpande» föranledde förra årets riksdag att avlåta skrivelse till Kungl. Maj:t, som sedermera infordrat yttrande i frågan,

och har Centralanstalten för jordbruksförsök föreslagit en del åtgärder och därvid uttryckt som sin åsikt, att frågan är av synnerlig vikt, då den årliga skadan kan uppskattas till flere millioner kronor.

Om skadan å landets skörd, som orsakas av intill åkerjorden växande träd och buskar, ej uppskattas till *flere* millioner kronor, utan endast till *en* million kronor, så är redan detta av så stor betydelse, att det kan utgöra skäl för lagstiftning, men den får då icke stanna inom en så liten ram som den i fjol föreslagna.

I detta sammanhang torde böra erinras om den vid förra årets riksdag antagna lagen om utrotande av berberisbusken.

Den som varit i tillfälle att närmare iakttaga, särskilt i skogstrakter, huru skog och buskar få växa tätt inpå åkerjorden och i diken, ej endast å den del, som gränsar intill grannens, utan även på brukarens eget område, den kan inse, att det icke är små värden, som sålunda gå förlorade.

En annan orsak till minskad skörd å den odlade jorden äro de gamla och oftast murkna ekar, som förekomma inne på åkerfälten. De upptaga ett mycket stort rum, varå ingen växtlighet kan förekomma. Dessa träd böra alltså hemfalla under samma bestämmelser, som de träd och buskar som befinnas i åkerns utkanter.

Vår tids jordbrukare borde av egen drift kunna avhjälpa sådana hinder för odlingen, åtminstone inom sina egna gränser, men då så icke är förhållandet, så återstår ej annat än att lagstifta för att få bort missförhållandet.

En sådan föreskrift i lagen måste för att vara verksam utmynna uti att ej endast rågångsgrannar få ett visst åliggande, utan även brukaren själv ställes under samma åliggande, i vad det berör här omtalade förhållande inom hans eget område.

Det torde böra upprepas att med vad som här talats om borttagande av träd och buskar ej avses annat än å *skogbärande* mark. Således äro planterade fruktträd, bärbuskar och alléträd ej inbegripna.

Om det alltså synes nödvändigt att verksamt ingripa på detta område, torde föreskrift erfordras med angivande av ett visst mått å det område, varå skog och buskar ej få förekomma intill odlad jord, ävensom att diken och åkerkanter i övrigt hållas fria från buskar.

För såväl ogräsens bekämpande som ock för utrotande av berberisbuskar fordras pengar av statskassan. För den här ifrågasatta åtgärden påfordras ej några anslag i penningar, utan endast ett tillägg i befintlig lag.

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla om utredning för åstadkommande av sådant tilllägg i hithörande lagrum i Byggningsbalken, som med motionen avses.

Stockholm den 20 januari 1919.

C. J. Johansson,
Olstorp.
